

- 3) Jeżeli dodatkowy podatek od podgrzewanego tytoniu nie jest innym podatkiem pośrednim dla szczególnych celów od wyrobów akcyzowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118: czy art. 14 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) i ust. 2 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2011/64 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie regulacji krajowej państwa członkowskiego dotyczącej poboru podatku od podgrzewanego tytoniu, która w zakresie obliczania tego podatku przewiduje, że należy go ustalić na podstawie proporcjonalnej stawki podatkowej oraz specyficznej stawki podatkowej opartej na wadze i liczbie sztuk wkładów tytoniowych?

- (¹) Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. 2009, L 9, s. 12).
- (²) Dyrektywa Rady z dnia 18 lutego 2019 r. zmieniająca dyrektywy 2006/112/WE i 2008/118/WE w odniesieniu do włączenia włoskiej gminy Campione d'Italia oraz włoskich wód jeziora Lugano do obszaru celnego Unii i do terytorialnego zakresu stosowania dyrektywy 2008/118/WE (Dz.U. 2019, L 83, s. 42).
- (³) Dyrektywa Rady z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (Dz.U. 2011, L 176, s. 24).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Włochy) w dniu 30 maja 2022 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Comune di Ginosa

(Sprawa C-348/22)

(2022/C 318/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Strona przeciwna: Comune di Ginosa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/123 (¹) jest obowiązująca dla państw członkowskich i wiążąca je, czy też przeciwnie, jest nieważna, ponieważ – jako dyrektywa harmonizacyjna – została przyjęta jedynie większością głosów, a nie jednomyślnie, z naruszeniem art. 115 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej]?
- 2) Czy dyrektywa 2006/123, zwana „dyrektywą Bolkesteina”, spełnia obiektywnie i abstrakcyjnie minimalne wymogi wystarczającej szczegółowości uregulowań i wynikającego z tego braku swobody uznania po stronie ustawodawcy krajowego, tak że można ją uznać za samowykonalną i mającą natychmiastowe zastosowanie?
- 3) Na wypadek uznania, że dyrektywa 2006/123 nie jest samowykonalna, czy jest zgodne z zasadami pewności prawa, aby skutkiem prawa krajowego było jedynie wyłączenie lub brak zastosowania prawa krajowego, nawet jeśli sąd krajowy nie ma możliwości posłużenia się wykładnią zgodną, czy też przeciwnie, w takim przypadku prawo krajowe nie powinno lub nie może mieć zastosowania, bez uszczerbku dla szczególnych sankcji przewidzianych w prawie [Unii Europejskiej] za uchybienie przez państwo krajowe zobowiązaniom wynikającym z przystąpienia do Traktatu (art. 49) lub z braku transpozycji dyrektywy (postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego)?
- 4) Czy *bezpośrednia skuteczność*, o której mowa w art. 12 ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 2006/123 polega na uznaniu samowykonalnego charakteru lub natychmiastowego stosowania tej dyrektywy, czy też, w kontekście dyrektywy harmonizacyjnej, takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie („należy uznać, że art. 9–13 [...] dyrektywy dokonują wyczerpującej harmonizacji [...]” na mocy wyroku *Promoiimpresa*), należy ją rozumieć jako zobowiązanie państwa krajowego do przyjęcia środków harmonizacyjnych, które nie mają charakteru ogólnego, lecz wiążący w swej treści?

- 5) Czy zakwalifikowanie dyrektywy jako samowystępującej lub jej niezakwalifikowanie, a w pierwszym przypadku jedynie utrudniające brak zastosowania prawa krajowego, może lub powinno być uznane za należące do wyłącznej kompetencji sądu krajowego (któremu w tym celu przypisuje się określone narzędzia wspomagające interpretację, takie jak posłużenie się wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości lub wnioskiem o kontrolę zgodności aktu prawnego z konstytucją), czy też do wyłącznej kompetencji tylko jednego urzędnika lub osoby kierującej gminą?
- 6) Jeżeli natomiast dyrektywa 2006/123 zostanie uznana za samowystępującą, ze względu na to, że art. 49 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] stanowi przeszkodę dla automatycznego przedłużenia koncesji-zezwoleń na majątek publiczny położony na obszarach nad brzegami mórz dla celów turystyki rekreacyjnej jedynie „w zakresie, w jakim takie koncesje mają niewątpliwe znaczenie transgraniczne”, to czy istnienie tego wymogu jest koniecznym warunkiem również w odniesieniu do stosowania art. 12 ust. 1 i 2 dyrektywy Bolkesteina
- 7) Czy jest zgodne z celami dyrektywy 2006/123 i art. 49 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] orzeczenie przez sąd krajowy dotyczące istnienia, w sposób generalny i abstrakcyjny, wymogu dotyczącego niewątpliwego znaczenia transgranicznego odnoszącego się tout court do całego terytorium kraju, czy też przeciwnie, biorąc pod uwagę, że we Włoszech jest to kompetencja poszczególnych gmin, oceny tej nie należy rozumieć jako odnoszącej się do terytorium nadbrzeżnego każdej gminy i w związku z tym zastrzeżonej do kompetencji gmin?
- 8) Czy jest zgodne z celami dyrektywy 2006/123 i art. 49 [Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] orzeczenie przez sąd krajowy dotyczące istnienia, w sposób generalny i abstrakcyjny, wymogu ograniczenia dostępnych zasobów i koncesji odnoszącego się tout court do całego terytorium kraju, czy też przeciwnie, biorąc pod uwagę, że we Włoszech jest to kompetencja poszczególnych gmin, oceny tej nie należy rozumieć jako odnoszącej się do terytorium nadbrzeżnego każdej gminy i w związku z tym zastrzeżonej do kompetencji gmin?
- 9) Jeżeli w sposób abstrakcyjny dyrektywa 2006/123 zostanie uznana za samowystępującą, czy można uznać, że takie natychmiastowe stosowanie istnieje również w konkretnych ramach prawnych – takich jak włoskie – w których obowiązuje art. 49 Codice della Navigazione (kodeksu żeglugi) (stanowiący, że po wygaśnięciu koncesji „wszystkie nieusuwalne obiekty budowlane pozostają własnością państwa bez prawa do jakiegokolwiek rekompensaty ani spłaty”) i czy jest to konsekwencją samowystępującego charakteru lub natychmiastowego stosowania omawianej dyrektywy (w szczególności w odniesieniu do konstrukcji murowanych objętych odpowiednim zezwoleniem lub do koncesji na majątek publiczny, które są funkcjonalnie związane z działalnością w zakresie zakwaterowania turystycznego takich jak hotel lub miasteczko) jest zgodna z ochroną praw podstawowych, takich jak prawo własności, uznanych za zasługujące na uprzywilejowaną ochronę w porządku prawnym Unii Europejskiej i w karcie praw podstawowych?

(¹) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-360/22)

(2022/C 318/42)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Roels, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisa wnosi o:

- stwierdzenie, że poprzez uchwalenie i utrzymywanie w mocy art. 85 ust. 1 lit. b) i art. 87 ust. 2 lit. f) Pensioenwet (ustawy o emeryturach) w związku z art. 19b ust. 2 Wet op de loonbelasting (ustawy o podatku od wynagrodzeń) Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 45, 56 i 63 TFUE oraz art. 28, 36 i 40 traktatu EWG;